

Dragi cititori,

Trăim într-o lume ciudată, în care informația ne invadează cu agresivitate din toate părțile, și totuși pricepem din ce în ce mai puțin sensul adânc al lumii și al vieții. Știința a progresat imens, tehnologia s-a dezvoltat într-un mod aproape monstruos, dar și numărul oamenilor depresivi și dezorientați crește, pentru că știința nu a reușit să dea un răspuns cu privire la rostul vieții și al morții, la rostul omului în lume. Or, la aceste întrebări, Biserica a răspuns de două mii de ani și înțelepciunea ei este mărturisită și adevărată prin minunile săvârșite neîncetat de către sfinți; iar Dumnezeu rânduiește să apară sfinți în fiecare generație. La aceste izvoare vii trebuie să

alergăm să ne astâmpărăm setea de cunoaștere, de certitudine și de înțelegere. Altfel, neștiința are drept consecință o înstrăinare, o îndepărtare de Dumnezeu, la început abia simțită, apoi din ce în ce mai gravă...

Mentalitatea lumii moderne este atât de diferită de cea a lumii vechi, de până la Nașterea Mântuitorului, încât nu mai pricepem fără ajutorul specialiștilor (adică al teologilor, al sfinților și al preoților) tâlcul evenimentelor relatate în Sfintele Scripturi și, în consecință, ne îndepărtăm sufletește și de sfinții acelor vremuri, care au jucat totuși un rol important în mântuirea lumii, inclusiv a noastră. De pildă, toți creștinii ortodocși îi cinstesc pe Sfinții Părinți ai Maicii Domnului, dar, în unele culte neoprotestante, nici măcar Maica Domnului nu se bucură de cinstire, darămite Părinții săi. Cum a fost cu puțință o asemenea evoluție? Iar dintre ortodocși, câți îi cinstesc cu adevărat, din inimă, pe Dreptii Părinți? Nu iubim decât ceea ce cunoaștem și de aceea trebuie să încercăm să aflăm care le sunt meritele în fața lui Dumnezeu; să înțelegem care au

fost greutățile pe care le-au biruit de i-a răsplătit Domnul revărsând izvoarele harului Său asupra lor. Și încă de ce har s-au învrednicit Dumnezeieștii Părinți!

Multă vreme a așteptat neamul omenesc, sub povara păcatelor, să Se nască Cel Ce avea să-i redea soarta pentru care îl crease Dumnezeu pe Adam, soartă pe care a pierdut-o prin păcatul neascultării! După căderea inițială, omenirea s-a îndepărtat de Domnul din ce în ce mai mult, pentru că, în loc să se pocăiască și să ceară iertare, a continuat șirul faptelor rele: să amintim numai crima fratricidă a lui Cain, ridicarea turnului Babel, păcatele din Sodoma și Gomora și multe altele... Cu multă greutate a ales Domnul un neam credincios, pe cel al lui Avraam, și cu infinită răbdare a curățat, prin daruri, prin Lege și prin suferință, poporul ales, ca în el să Se poată naște Fiul Său, Mântuitorul.

Pentru aceasta, trebuia ca Domnul să ia trup dintr-o Fecioară, fapt anunțat prin profeții („Pentru aceasta, Domnul meu vă va da un semn: iată, Fecioara

va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel.” – *Is.*, 7, 14). Pentru a se naște între oamenii căzuți o fecioară cu adevărat neprihănită, și sufletește, nu numai trupește, trebuia ca ea, la rândul ei, să fie mlădiță a unor părinți care să-și fi curățat sufletele și trupurile de patimi din iubire pentru Dumnezeu... O singură pereche de soți din lume a avut înalta fericire de a întruni aceste condiții, Ioachim și Ana, care pe bună dreptate sunt numiți Dumnezeiești Părinți ai Preacuratei Fecioare.

De aceea, pentru noi, Sfinții Ioachim și Ana sunt un exemplu de părinți și mai ales modelul căsniciei creștine. Căci, așa cum arată Paul Evdokimov în opera sa, *Taina iubirii*, urmându-i în concepții pe Sfântul Ioan Gură de Aur și pe alți Sfinți Părinți ai Bisericii care au dezbătut acest subiect, căsătoria este cea de a doua cale rânduită de Dumnezeu pentru mântuire, cealaltă fiind monahismul. Dacă monahismul reprezintă nunta sufletului cu Mirele Hristos, căsătoria unește doi oameni, bărbatul reprezentându-L pe Domnul Hristos, iar femeia – Biserica...

Și mai spune Sfântul Ioan Gură de Aur că tuturor, și celor căsătoriți, și călugărilor, li s-au dat aceleași porunci: desăvârșirea după chipul Tatălui Ceresc prin smerenie, înfrânare și ascultare și porunca nouă a iubirii: „Vă înșelați pe de-a-ntregul gândind că unele li se cer mirenilor și altele călugărilor [...] ei vor avea de dat aceeași socoteală [...]. Și dacă unii găsesc în căsătorie o poticnire, să afle că nu căsătoria este o piedică, ci mai curând libertatea lor de a alege, pe care o folosesc rău în căsnicie. Trăiți curat în căsnicie și veți fi primii în împărăția cerurilor și vă veți bucura de toate bunătățile.”¹

Paul Evdokimov subliniază: „Castitatea înseamnă să-I aparții lui Hristos întru totul, fără nicio rezervă:

¹ Sf. Ioan Gură de Aur, *Adv. oppugn. vitae monast.*, III, 14, apud Paul Evdokimov, *Taina iubirii. Sfințenia unirii conjugale în lumina tradiției ortodoxe*, Asociația Filantropică Medicală Creștină *CHRISTIANA*, București, 1999, p. 72.

nuntă a sufletului, printr-o dăruire nemijlocită, pentru călugări, și nuntă prin ipostasul conjugal, pentru cei căsătoriți. Acest caracter mediat nu micșorează cu nimic valoarea unirii conjugale. Soții care au înțeles acest adevăr se roagă: «Dă-ne, Doamne, ca, iubindu-ne unul pe altul, pe Tine să Te iubim!» [...] Sfântul Ioan Gură de Aur lămurește învățând că iubirea, atunci când îi unește pe soți între ei pentru a-i uni mai bine cu Dumnezeu, «nu-și are principiul în natură, ci în Dumnezeu» și că «ei sunt întocmai ca Iisus Hristos, Care, unit cu mireasa Lui, Biserica, nu este mai puțin unit cu Tatăl Său».²

Se știe că prima minune pe care a făcut-o Domnul, chiar înainte de „a veni ceasul Său”, a fost la nunta din Cana Galileii, la îndemnul Maicii Sale. Se consideră că atunci a binecuvântat în mod explicit Domnul căsătoria și a arătat că nicio cununie nu se face fără prezența Sa. Slujba cununiei începe cu evocarea nunții

² *Ibidem*, p. 73.

din Cana: „Doamne, Dumnezeul nostru, Care, în purtarea Ta de grijă cea de mântuire, ai binevoit în Cana Galileii a arăta nunta cinstită prin venirea Ta...”

Dar noi nu știm nimic despre mirii din Cana; se crede că mirele a devenit ucenic al Domnului. Modelul nostru de căsnicie și de părinți creștini rămâne viața Dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana, petrecută în milostenii și în rugăciune, despre care aflăm din Tradiția Bisericii. Sfinții Ioachim și Ana sunt dați ca exemplu pentru soți și în rugăciunile Bisericii: „O, **preafericită însoțire** a Dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana, cei ce stați lângă scaunul Dumnezeirii, primind laudele acestea ale noastre, izbăviți-ne cu rugăciunile voastre de chinurile cele veșnice și de toată ispita, ca, împreună cu voi, să-I cântăm lui Dumnezeu: «Aliluia!»”³

³ *Acatistul Sfinților Părinți Ioachim și Ana, Acatistier*, tipărit cu binecuvântarea Preasfințitului Iustinian, Episcop al Maramureșului și Sătmarului, S.C. Porto-Franco S.A., Galați, p. 126.